

Busca el teu somni

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

Busca el teu somni

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

© del text: Adela Pérez Lladó, 2016

© de les il·lustracions d'interior i coberta: Irene Roga, 2016

© Editorial Planeta, S.A., 2016

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2016

ISBN: 978-84-16520-10-7

Dipòsit legal: B. 1.414-2016

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor
i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El Nívol de Nata

—Mmm... Quina bona pinta... —va dir l'Ari, sospirant.

—Heu vist els arcs de Sant Martí? —va preguntar la Nica, llepant-se els bigotis—. Tenen reflexos de purpurina!

—Els meus preferits són els que tenen flors... Són com jardins en miniatura —va exclamar la Laila.

—Doncs a mi m'encanten els dels animals. Són tan bufons! —va dir la Romi, entusiasmada.

Les quatre amigues tenien el nas enganxat a l'aparador de la caríssima pastisseria El Núvol de Nata. Allà davant hi havia el paradís: muntanyes de cupcakes, embolicats amb cura i protegits sota campanes de vidres.

—Nenes, voleu parar de tocar l'aparador? —els va dir la mestressa traient el cap per la porta—. Fa mitja hora que sou aquí, i després em quedarà tot

fet un fàstic de ditades. Cada cop que passeu, haig de sortir a netejar. Vinga, aneu a embrutar els vidres de casa vostra, au.

Les nenes van obeir, a contracor.

—Que antipàtica que és —va queixar-se l'Ari—. No sé per què els hi posa, si després no deixa que la gent els miri. O és que els clients no poden mirar? És un dret que tenen els clients, però ella no vol que mirem els seus cupcakes. És molt antipàtica, oi tant que sí. La pastissera més antipàtica del món.

—No cal que ho repeteixis tant —va dir la Nica—. És la mare de la Sandy i val més que no et senti.

—Sé perfectament que és la mare de la Sandy —va replicar l'Ari—. Es nota perquè totes

dues són igual d'antipàtiques. A més, sabeu per què la Sandy i la Mandy es passen tot el dia escrivint SG pertot arreu? A la carpeta, a l'agenda, al pupitre... Que pesades! Aquest matí una nena li ha preguntat què volia dir SG, i la Sandy va i li contesta que vol dir... les Superguapes!

—Les Superguapes! —va repetir la Romi—. Que cregudes!

—De fet —va intervenir la Laila—, ja ho sabíem. S'estan tot el dia mirant-se al mirall. Per mi, la Sandy encara és més antipàtica que la seva mare, i mira que és difícil... Sí, tenen una pastisseria a la Plaça Dolça, però ningú pot dir que siguin una família gaire dolça!

Rient, les quatre amigues van anar cap al parc que hi havia al mig de la plaça.

A la Plaça Dolça, antigament, s'hi concentraven les millors botigues de dolços de la ciutat: una gelateria, una confiteria i dues pastisseries. D'aquí li venia el nom i, pel que es comentava, abans, quan al poble veien algú enfadat o trist, li deien:

—Au, vés a la Plaça Dolça!

Això era el que explicava la gent gran.

A la Romi, la Nica, l'Ari i la Laila els hauria encantat veure-ho amb els seus propis ulls (i tastar-ho amb les seves boques), però ara només hi quedava

El Núvol de Nata. També hi havia un bar amb terrassa i L'Elefant Vell, el cafè llibreria de la mare de la Nica. Però ni l'un ni l'altre comptaven com a pastisseria, és clar.

En un dels carrers que rodejaven la plaça, hi havia l'escola.

La Romi, la Nica, la Laila i l'Ari vivien a la Plaça Dolça i anaven a la mateixa classe. Com que els

seus pares eren amics, les nenes passaven moltes estones juntes. Cada tarda berenaven a L'Elefant Vell, deixaven les motxilles en un racó i sortien a jugar al parc abans de tornar cap a casa. També acostumaven a passar una bona estona contemplant l'aparador d'El Núvol de Nata.

I, a les nou del vespre, sortien al balcó de casa seva —tots quatre balcons donaven a la Plaça

Dolça—, i s'enviaven petons i es desitjaven bona nit.

Cada dia era igual de genial. Bé, no, sens dubte el dia més genial de la setmana era el divendres.

Perquè tots els divendres del món, els seus pares sortien junts: anaven junts al cinema o sortien a sopar. I les nenes es quedaven a casa la Lota, i era fantàstic.

